

מיסודו של
מזן פוהר איש זי"ע
בנשיאות מ"ד
הרה"צ ר' יצחק שמואל אהרן
לעזרת שליטי"א

גליזן היכל מזהר"א"ש

מתורתו של רבינו הקדוש מזהר"ן מברסלב זי"ע וזתלמידיו הקדושים

גליון פ"ט • פרשת כי תבא תשפ"ג

נשיחות פו"ר הרה"צ שליטי"א

לשמוח עם הדברים הקטנים

בא להגיד תודה, הנה הבאתי ראשית פרי האדמה, אפלו כמה דברים קטנים, מה שזכיתי אולי לסיים איזה ספר תהלים במשך השנה, איזה סדר משניות איזו מסכת או מה שזכיתי להתבודד לדבר קצת להקדוש ברוך הוא, לבא לתת תודה, להגיד: רבוננו של עולם זה כל השמחה שלי... וכמו שמביא רש"י: "עשיתי ככל אשר צויתני" - 'שמחתי ושמחתי בו'. רבנו למד אותנו שעבודת השמחה זו העבודה הכי גדולה בחיים! אדם שזוכה להיות שמוח, זה מביא לו את כל הישועות.

לא בשביל להפחיד

רואים בהמשך הפרשה, את פרשת התוכחה, ויש להבין וכי בשביל מה נאמרו, האם בשביל לאים על האדם או להפחיד אותו? בנדאי לא. אלא אין זה רק כדי לחזק אותו לעבודת ה', להראות לו שעליו לחזק עצמו ולשמוח עם הנקודות טובות שלו, וכמו שג'רמזי בפתוב באמצע פרשת התוכחה: "והיו בך לאות ולמופת", הינו שכל הדבורים האלו אינם לקולל בן אדם חס ושלום, אלא בא לך לאות ולמופת, לעורר אותך ולחזק אותך לעבודת ה' עד שתזכה שתהיה אמה בעצמך לחדוש אות ולמופת, אפלו אדם שנראה לו שאני כל כך רחוק, שאין גרוע ופחות פמוני, וזכיתי אף על פי כן לחטף נקודות טובות, זהו בעצמו המופת! והיו בך לאות ולמופת ובזרעך לעולם, הינו להראות לילדים גם כן לחנך אותם על כל זה. ומה מראים להם: "תחת אשר לא עבדת את ה' אלקיך בשמחה ובטוב לבב מרב כל" - זה כל הנקודה של הפרשה! שכל התוכחה

לא לשכח את העבר

פרשת כי תבוא מתחילה עם ענין הפרת הטוב, הבאת בכורים, והפסוקים שאומרים אז, שאני מודה להקדוש ברוך הוא על כל החסדים שעשה אתי. שזה ענין פלא, כי הנה בכל שנה מביאים את הבכורים, את היבול החדש של השנה, תאנים ותמרים וכו', ובאים לבית המקדש, הכל חדש וטרי - ראשית, והנה אני מתחיל לספר את כל החסדים מהתחלה, לא מסתפקים בסוף הדבר - שיש לי בית יפה וכרם ופודה, ופרות יפים, לא ולא, כי אז אדם עלול לשכח מה היה קודם, ויתחיל לחשב - הנה אני הצלחתי, והבלתי מושפנתא טובה... והנה קנתי בית עם גנה יפה ופרות נהדרים וכו' וכו', ושוכח מה היה קודם.

לכו לא מספיק לספר רק מה שיש לך עכשו, אלא צריך לספר מה שהיה קודם: "רבוננו של עולם, אני הייתי מנח בעניות ובדחקות עצומה, ומה גם שהייתי מנח היכו שהייתי מנח, בארץ מצרים, ערות הארץ, שעבר מה שעבר שרק אמה, רבוננו של עולם, יודע מה שעבר עלי בחיים, והנה הוצאת אותי משם. ונתת לי בית ואילנות, והנה יש לי פרות ברוך ה', ועל כן אני מודה לך מעמך הלב".

לשמוח עם כל הטוב

אף שאדם רואה ומרגיש שלא הכל בשלמות, ויש לנו עוד מה לתקן, אבל על כל פנים מה שזכינו, לחטף מעט בכל פעם ולעשות איזה טוב. ללמוד קצת להתפלל קצת, ולעשות קצת צדקה וחסד. עכשו אני

אה יום חדש!

שמעתי מאנשי שלומנו, שהרב החסיד הישיש ר' אברהם שטרנהארץ ז"ל, כשהיה כבר למעלה מגיל שמונים, היה בא בכל יום לבית המדרש ללמוד בהתחדשות חדשה, ודרפו היתה מעולם לקום בחצות, ולומר סדר תקון חצות, והיתה לו חברותא ולמדו ביחד עד תפלת הותקין, ואחר התפלה הלך לביתו לאכל, וכשגמר הלך שוב לבית המדרש, והיו לו כמה חברותות, וכשהגיע לבית המדרש, עמד בפתח הדלת, ושם ידו על המזוזה, ואמר: אה א נייער טאג - אה יום חדש! כל כך זכה להתחדש בכל יום, וללמוד רב היום בבית המדרש, עד מנחה ומעריב, והלך לביתו לאכל ולישון, וכן היה סובב חלילה כל יום מחדש, אף שכבר היה בן שמונים, היה מלא התחדשות. (אשר בגמל טו קטו)

מכתב לשבת

ממכתבי מז"ר הרה"צ שליט"א
מהשנים הקודמות

להודות על כל הפרות

בעזרת השם יתברך, יום ו' ערב שבת קדש כי תבוא [לאומן] - י"ט אלול ה'תשפ"א.

החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר, הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.

השבת קוראין פרשת פי תבוא, והפרשה מתחילה עם מצות בפורים מעוררת אותנו על תודה והודאה אל השם יתברך, על כל החסד חנם שעושה עמנו בכל עת, ועל כל הפרות הנפלאות שחונן אותנו תמיד, וכך נאה ויאה לנו להתנהג, להודות אליו יתברך בקביעות עצום על הכל, ולא לקמוץ דבורי שבח והודאה אליו יתברך בכל עת, וזה יחזור וישפיע עלינו עוד שפע קדוש כהנה וכהנה, ובעזרתו יתברך לא יחסר לנו כלום לעולם ועד.

בהגיע פרשת פי תבוא, מצלצלים היטב באזנים המלים "פי תבוא לאומן", כי כל אחד ואחד עסוק בהכנותיו להגיע אל רבנו ז"ל על ראש השנה, על כן ראוי משבת זאת "שבת סליחות", להרבות בתפלה ובקשה אליו יתברך, שנוזק להגיע אל ציון רבנו ז"ל לחיים ולשלום, ולפעל שם כל משאלות לבנו לטובה, והשם יתברך יהיה בעזרונו, שנוזק לסיים את השנה בכי טוב, ולהתחיל השנה החדשה בכי טוב, ויקים תכלה שנה וקללותיה תחל שנה וברכותיה, ונוזק כלנו לשנה טובה ומברכה, שנת גאולה וישועה.

המאחל לכם שבת שלום ומברך.

שמחה רבה

היא על זה שאדם לא היה מספיק שמח שזכה לעבוד את ה', ולהיות בשמחה ובטוב לב מרב כל.

רבנו ז"ל אומר שהשמחה היא הרפואה, ומיד שאדם זוכה להיות שמח הוא ממשיך רפואה לכל איבריו וגידיו ברוחניות וגשמיות. אבל איך מגיעים לשמחה הזו? זה על ידי שאדם נותן תודה להקדוש ברוך הוא כל דבר הכי קטן, ומפיר טובה לצדיק ובא ואומר לו - הנה זכית אותי והרי אני כל כך שמח. ולא רק שזכית אותי לשמח, אלא "שמחתי ושמחתי אחרים", הינו מלבד מה שאדם זוכה להרגיל עצמו להיות כל יום בשמחה, אפלו לחטף פה ושם נקודות של שמחה, איזו זכות לאדם, שבכל יום יראה להכניס עצמו בשמחה, וכן להכניס בבית באשתו והילדים. ומדליק מוזיקה ורוקד קצת. זה לעצמו ועוד לאחרים גם כן, שמשמח את אחרים, וזה מה שרש"י אומר - "עשיתי ככל אשר צויתני" שאדם משמח גם את אשתו וילדיו, הכניס רוח של שמחה, זה נקרא עשיתי ככל אשר צויתני. בזה עשיתי הכל. אם שמחתי ורוח של שמחה בבית, זה נקרא עשיתי ככל אשר צויתני!

שמעתי רק ברכות

מעשה היה עם האדמו"ר האמצעי מחב"ד - בנו של בעל ה'תניא', שבדרך כלל היה בעל התניא קורא בתורה, והנה פעם אחת בפרשת פי תבוא, שקוראים את התוכחה, הוא לא היה, ומישהו אחר עמד וקרא את הפרשה, וכשהגיע לתוכחה, באמצע הקריאה נפל האדמו"ר האמצעי והתעלף... וכשהקיצו אותו ושאלו אותו מה קרה? ענה ואמר להם: אינני יודע, כשאבא קרא את התוכחה, תמיד שמעתי רק ברכות, וכשבא זה הבעל קורא וקרא את התוכחה, נפל עלי כזה פחד כזו עצבות עד

שהתעלפתי...

פי באמת בכל הפסוקים של התוכחה טמונות ברכות עצומות. ואם רק נסתכל על התוכחה נראה שבכל פסוק יש ברכות עצומות. ונזכיר ענין אחד, המובא בפסוק "זרע קדש" מהרב הקדוש ר' נפתלי צבי מראפשיץ זי"ע, (שזה ספר נפלא מאוד, שיש שם קטעים שממש נראה כאלו היה בזמן רבנו ז"ל, כי ממש דומה לדברי רבנו ז"ל). והנה הוא מביא שם על התוכחה: (פסוק כ"א): "ידבק בך ה' את הדבר, עד פלתו אתה מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה", הנה זה פסוק מאוד מאוד מפקיד, אך אומר רבי נפתלי צבי מראפשיץ:

'ידבק בך ה' את הדבר' - הקדוש ברוך הוא ידביק בך את ה'דבור' הקדוש, את התפלה, "עד פלתו אותך" - עד כלות הנפש... שכל היום תהיה רגיל בתפלה אל הקדוש ברוך הוא, עד פלתו אתה מעל האדמה - שתגיע לכלות הנפש, ותצא מקל הגשמיות, ותכסף כל היום אל הקדוש ברוך הוא. 'אשר אתה בא שמה לרשתה' - עד שתבוא אל הגן עדן ותירשו בעודך בחיים!

זה דגמא אחת וכן יכולים לבאר את כל הפסוקים על זו הדרך של ברכות, הקדוש ברוך הוא יעזר לנו שיתקיים, "תכלה שנה וקללותיה", וכל הקללות ילכו לנקבא דתהומא רבה, ויתקיים - "תחל שנה וברכותיה", כבר עכשו. כי אין צריכים לחכות עד ראש השנה, כי הרי פרשה זו נקרא עתה, ולא בערב ראש השנה, ואף לא בשבת הבאה שהיא האחרונה, כי כן הוא הסדר שלא קוראים אותה ממש בסוף השנה, המפרשים עומדים על זה, אבל התרוץ הוא שאנחנו לא רוצים לדחות את זה, רק כבר מעכשו בימי אלול אנחנו רוצים לזכות שתתחיל השנה החדשה עם כל הברכות שלה.

שו"ת ברסלב. זאת פוהרא"ש זי"ע

איך אפשר להתבודד כל היום כפי שרבנו מלמד?

רבנו למדנו שצריך להתבודד כל היום כלו, אך זה קשה להתבודד במחצת אנשים. ומצד שני יש ענין להתבודד במקום שאין שם בני אדם. ואם כן איך משלבים את שני הדבורים של רבנו? אשמח לקבל באור בנושא חשוב זה העומד ברומו של עולם. תודה לכבודו.

בעזרת השם יתברך יום ה' לסדר צו ו ניסן ה'תשע"ב

שלום וברכה אל ... נ"י

לנכון קבלתי את מכתבך.

הרוקח לא נמצא שם, והנה הוא רואה מאחורי הדלפק אלפי סוגי תרופות

צריכים רוקח!

פעם מסר מורנו הרה"צ שליט"א הקדמה נחוצה בענין רבנו ז"ל: השדה של רבנו ז"ל היא גדולה ופתוחה לכל, והרבה נכנסים אליה, לכן גם ב'חדר' של רבנו צריכים מלמד טוב שידידך אותנו איך לקחת את כל הלמודים של רבנו ז"ל באופן ראוי ונכון, ולזה זכינו על ידי מוה"רא"ש ז"ע, שהוא זה שסדר לנו את כל הדברים הללו בסדר נכון, ברור וישר.

למודי רבנו משולים הם כבית מרקחת, אדם שקבל מרשם תרופות מידי הרופא, הוא מגיע לבית מרקחת, אך הרוקח לא נמצא שם, והנה הוא רואה מאחורי הדלפק אלפי סוגי תרופות, עכשו תבחר איזו תרופה אתה צריך... וכי ידע להסתדר לבדו לבחור התרופות המתאימות לבריאותו? ודאי שלא. צריכים רוקח ממחה ומקצועי שיביא לך את התרופה המתאימה לך בדייק כפי שכתוב במרשם!

הנמשל הוא ללמודי רבנו ז"ל: זכינו ברוך ה' שיש לנו את העצות הנפלאות של רבנו, שכל עצה ועצה היא רפואת הגוף, ורפואת הגוף; רבנו הוא הרופא הגדול, וספריו הקדושים הם המרשם של התרופות, אבל צריך רוקח ממחה ומקצועי שיגיד לנו בדייק איך משתמשים

עם כל זה למעשה, ומהי התרופה המתאימה לאותו הדור בדייק.

לדעת איך לקחת את היפי הזה

כי הרי בכל דור ודור יש את המנהיגים הקדושים, רועי ישראל, שהם מנהיגים את הדור כפי ענין אותו הדור, בחינת (תהלים כד, ו): "זה דור דורשיו", בכל דור יש את דורשי אותו הדור, ולא יכולים לדמות דור אחד לשני, וכדברי רבנו ז"ל (שיחות הר"ן, סימן שח): "השם יתברך מנהיג העולם בכל פעם יפה יותר", ואם זה יפה יותר ממילא צריכים לדעת איך לקחת את היפי הזה ולחיות עם זה בדרך נכונה, כי אם לא יכול להתקיים חס ושלום (קהלת ה, יב) "עושר שמור לבעליו לרעתו" - העולם מנהיג יפה יותר, יש את כל הטכנולוגיה החדשה, ואם אדם איננו יודע איך להשתמש עם זה - זו תהיה מפלתו חס ושלום...

ועל זה באים צדיקי הדור ומגלים איך שיש דרך להשתמש עם כל זה בקדשה, ואיך שיכולים לקחת את כל החדשנות שישנה, שתהא עזר וסייע לדברים טובים ונכונים, אך בשביל זה מכרחים את הרוקח המקצועי שיש בכל דור ודור - כפי אותו הדור, המוליך את שומעי לקחו בדרך המלך; אשרי המקרב עצמו אליו

באמת ובתמים!

להגיע לרבנו כשהוא חי!

כשהזכיר פעם מורנו שליט"א את המקבל בין אנשי שלומנו, שעושים שבועה, שאחר ההסתלקות מגיעים לרבנו ז"ל, ושבועה זו תועיל לאדם שיזכה באמת להגיע לרבנו [ועל פי רב עושין זאת בשמחת תורה, בעת שאוחזים את הספר תורה], אמר: "אם אדם צריך לעשות כזאת שבועה - שיגיע לרבנו אחר שהוא יסתלק, כמה הוא צריך לראות ולהשגיח שיזכה להגיע לרבנו כשהוא חי! וכי רק אחר כך יתחיל לדאג: "תן לי לבוא לרבנו", בעזרת ה' כן יהיה, כי כך מקבל - שזה מועיל, אבל מדוע אתה צריך לחכות עד אז? למה לא תגיע לרבנו כבר בחיים חיותך בזה העולם?!"

וסיים את ההארה הנפלאה הזו: ומה נקרא לבוא לרבנו? תחלה צריכים לקיים זאת בפשטות - לבוא לציונו הקדוש של רבנו ז"ל בעיר אומן, וכן - ללמוד את ספריו הקדושים ולילך אחר עצותיו הנפלאות, זה נקרא לבוא לרבנו, ועל ידי זה בודאי יתקיים דבריו ז"ל (ספר המדות, אות צדיק, סעיף עד): המקרבים שיש לצדיק בחייו, הם יהיו מקרבים במוותם; אמן ואמן!

(מזוך גיליון "דרכי איש")

אחד), והיה מתגעגע מאד אחר מעלת העבודה של פראסטיק (פשיטות) באמת, ואמר אי אי פראסטיק. גם אמר שדבר עם כמה צדיקים גדולים ואמרו גם כן שלא הגיעו למדרגתם כי אם על ידי ענין פראסטיק, שעסקו בעבודתם עבודת השם יתברך בפשיטות גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו וכו'. ועל ידי זה דיקא הגיעו למה שהגיעו.

אבל לזכות לזה בשלמות צריכים לזרק את השכל והחכמות שלו לגמרי, כי כל

קנ"ד) שעקר מה שהגיע למדרגתו הוא רק על ידי ענין פראסטיק (פשיטות) שהיה מדבר הרבה. ומשיח הרבה בינו לבין קונו, ואמר תהלים הרבה בפשיטות. ועל ידי זה דיקא הגיע למה שהגיע.

ואמר אם הייתי יודע שהשם יתברך יעשה ממני מה שאני עתה, דהיינו חדוש כזה, הייתי עושה ביום אחד מה שעשיתי בשנה כלה (כלומר שהיה מזדרז כל כך בעבודתו עד שמה שהיה עושה ועובד השם יתברך בשנה כלה היה עושה ביום

אנחנו קבלנו מרבנו ז"ל מתנה כל כך יפה שהוא תפלה והתבודדות שיחה בינו לבין קונו, שרק משיח יגלה את זה לכל העולם כלו, והענין הוא שאדם צריך להרגיל את עצמו מהרגע שהוא קם מהשנה עד שהוא הולך לישן שידבר אל הקדוש ברוך הוא בתמימות ופשיטות גמור בלי שום השכלות כלל, ויבקש ממנו יתברך כל מה שהוא צריך, כי אין עוד מדרגה יותר גדולה משיחה בינו לבין קונו, ואמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן

השבת אבדה שנה שלמה

שְׁלֹמֹה, וְקָרָא לְעוֹד שְׁמֹנֶה אַנְשִׁים שְׂיָבוּאוּ לְהַשְׁתַּמֵּחַ בְּסַעֲוֵדָה...

בַּעַל הָאֲבָדָה לֹא יָדַע מַה קֹּרָה, וְהִתְחִיל לִפְחַד אוֹלֵי רוּצִים לִקְחַת מִמֶּנּוּ אֶת הַתְּכֵשִׁית בְּכַח, אֲבָל כְּשֶׁרָאָה שְׂכָלָם נוֹטְלִים יְדֵיהֶם לְסַעֲוֵדָה נָטַל יָדָיו עִמָּהֶם.

פְּתָאֵם קָם הַמוֹצָא אֶת הַמְצִיאָה, וְהוֹצִיא אֶת הָאֲבָדָה, וְהִתְחִיל לֹמַר בְּקוֹל גָּדוֹל וּמְעוֹרָר: "לְשֵׁם יְחִוֵּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה וְכוּ' הֲנִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיָּם מִצְוֹת הַשַּׁבָּת אֲבָדָה" וְכוּ', וְהִחְזִיר לוֹ אֶת הָאֲבָדָה בְּשִׁתֵּי יָדַים וּבְשִׁמְחָה גְדוֹלָה.

תָּמַהּוּ כָּל הָאֲנָשִׁים מְאֹד, כִּי לֹא רָאוּ אִף פַּעַם דָּבָר כֵּזֶה, שְׁמִיּוּהוּ יַעֲרֹךְ סַעֲוֵדָה מִמֶּשׁ לְכַבּוֹד מִצְוֹת הַשַּׁבָּת אֲבָדָה, וְיִקְיָם הַמְצֹנָה בְּהַדוּר רַב כֵּזֶה, וְעָנָה וְאָמַר לָהֶם הַעֲנֵי: "הִנֵּה מוֹבָא בְּגִמְרָא (שַׁבַּת קִיח ע"ב) כְּשֶׁאֲבִי הִיָּה רוּאָה תְּלַמֵּיד חָכָם שֶׁעָשָׂה סִיּוּם מִסְכָּת, הִיָּה עוֹשֶׂה יוֹמָא טְבָא לְרַבְנָן, וְעָשָׂה סַעֲוֵדָה לְכַבּוֹד גּוֹמְרָה שֶׁל מְצֹנָה, הִנֵּה אֲנִי קִימְתִי מִצְוֹת הַשַּׁבָּת אֲבָדָה שְׁנָה שְׁלֹמָה, כִּי הִיָּתָה הָאֲבָדָה תַּחַת יָדַי כָּל הַשָּׁנָה, וְאִף אֶחָד לֹא בָּא לְתוֹבְעָה, וְעַכְשָׁו שְׁזָכִיתִי לְסַיֵּם אֶת הַמְצֹנָה, שְׁמַצְאִיתִי אֶת הַבְּעָלִים, וְכִי לֹא אֶעֱשֶׂה סַעֲוֵדָה לְכַבּוֹד גּוֹמְרָה שֶׁל מְצֹנָה?"...

וְכָלָם הִתְפַּעֲלוּ מְאֹד מִגְדַּל הַתְּמִימוֹת שֶׁל הִיָּהוּדֵי הַזֶּה, וְלָמְדוּ אִיךְ שְׁצָרִיךְ לְקַיָּם מִצְוֹת ה' בְּהַדוּר וּבְשִׁמְחָה.

אֲשֶׁרֵי הַזִּכָּה לְקַיָּם מִצְוֹת ה' בְּשִׁמְחָה בְּאַמְתָּ.

ספר מוהרא"ש ז"ל:

הַרְבַּ הַצַּדִּיק רַבִּי אַבְרָהָם וְעִקְנִין מִירוּשָׁלַיִם וְצ"ל, הִיָּה נוֹהֵג לְקַבֵּץ תִּינוּקוֹת שֶׁל בֵּית רַבָּן בְּשַׁבַּת קִדְשׁ אַחַר הַצְּהָרִים לְבֵית הַכְּנֶסֶת, עַד שֶׁנִּתְמַלֵּא מִפֶּה לְפֶה, וְאָמַר עִמָּהֶם כָּל סֵפֶר הַתְּהִלִּים, וְאַחַר כֵּן חָלַק לָהֶם מִמִּתְקִים. וְהִיָּה מִסְפֵּר לָהֶם סְפֹרֵי צַדִּיקִים.

פַּעַם סֵפֶר לָהֶם סֵפֶר נִפְלָא:

הִיָּה אִישׁ עֲנִי וְאֶבְיוֹן שֶׁבְקִשְׁתֵּי הִיָּה לוֹ לֶחֶם לֶאֱכֹל, וּפַעַם הִלָּךְ בְּרָחוּב וּמְצָא שְׂרָשֶׁרֶת יְקָרָה שֶׁל זָהָב

מִחֻשְׁבָּתוֹ הִרְאִישׁוֹנָה הִיָּתָה לְלַכֵּת לְמַכּוֹר אוֹתָהּ וְלַחְיוֹת מִן הַכֶּסֶף, כִּי הִיָּה עֲנִי מְרֹד מְאֹד, אֲבָל אַחַר כֵּן נִתְיָשַׁב בְּדַעְתּוֹ, הִלֵּא יֵשׁ מִצְוֹת הַשַּׁבָּת אֲבָדָה, וְצָרִיךְ לְהִכְרִיז עַל מְצִיאַת הַמְצִיאָה, אוֹלֵי יָבֵא בְּעַלְיָה לְתַבְעָה.

הִלָּךְ וְהִדְבִּיק פִּתְקָאוֹת בְּכָל הָעִיר, שְׁמַצְא מְצִיאָה שֶׁל תְּכֵשִׁית, וּמִי שֶׁנֶּאֱבַד לוֹ יָבִיא סִימָנִים וְיִקְבַּל אוֹתָהּ בְּחֻזְרָה.

עֶבֶר יוֹם, וְשַׁבּוּעַ, וְחֹדֶשׁ, וְאִף אֶחָד לֹא בָּא לְתַבְעַת אוֹתָהּ, אַחַר כִּמְעַט שְׁנָה פִּתְאֹם הִגִּיעַ מִיּוֹשֵׁהוּ, וְאָמַר שֶׁלְפָנַי שְׁנָה נֶאֱבַד לוֹ שְׂרָשֶׁרֶת שֶׁל זָהָב, וְנִתְּנוּ כָּל הַסִּימָנִים בְּדִיּוֹק.

רָצָה הַעֲנִי לְהִחְזִיר לוֹ מִיָּד אֶת הַמְצִיאָה, אֲבָל פִּתְאֹם הִתְיָשַׁב בְּדַעְתּוֹ, וְאָמַר לְבַעַל הָאֲבָדָה: "חֲפָה נָא כְּאֵן כְּמָה דַּקּוֹת, וְאֲנִי כְּבָר מִחְזִיר לָךְ אֶת הָאֲבָדָה".

בִּינְתַיִם רָץ מְהֵרָה לְמַכְלַת, וְקִנְיָה לְחִמְנִיּוֹת, דָּג מְלֹחַ וּשְׂתִיָּה. הִכִּין סַעֲוֵדָה

זְמַן שֵׁישׁ לְאָדָם אִיזָה שְׂכָל וְחִכְמָה מְדֻמָּה וְכוּ' וְכוּ', הוּא יְהִיָּה רְחוּק מִזָּה וְכוּ', כִּי תִמְיֵד יַעֲלֶה לוֹ שְׁאֵלוֹת, מִי שׁוֹמֵעַ אוֹתִי? מִי צָרִיךְ אוֹתִי? הֵאֵם אֲנִי פּוֹעֵל בְּתַפְלָתִי וּשְׂחִיתִי וְכוּ'? וְלָכוֹ לְהִגִּיעַ אֶל הַתְּבוּדוֹת אִי אֶפְשָׁר רַק עַל יְדֵי מִדַּת הַתְּמִימוֹת וְהַפְּשִׁטוֹת לְהַשְׁלִיךְ אֶת שְׂכָלוֹ הַמְדֻמָּה לְגַמְרִי.

אָדָם צָרִיךְ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מִהֲרַגַע שְׂקָם עַד שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לִישׁוֹן, וּבְאַמְצַע הוּא מִתְפַּלֵּל אֶת הַשְּׁלוֹשׁ תְּפִלוֹת שְׁחִרִית מִנְחָה עֶרְבִית, וּבְאַמְצַע הוּא אוֹכֵל, וּבְאַמְצַע הוּא עוֹבֵד, וּבְאַמְצַע הוּא לומֵד וְכוּ' וְכוּ', הַעֲקוֹר תְּמִיד לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְזֶה עֲקֹר הַשְּׁלֵמוֹת, אֲבָל גְּדוֹלֵי מִפְרָסְמֵי הַצַּדִּיקִים הַדְּבוּקִים בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, אָמַר רַבְּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוה"ר"ן חֶלֶק א' סִימָן ה') שֶׁאֶפְלוּ בְּשַׁעָה שְׁמַדְבָּרִים עִם בְּנֵי אָדָם, אִזּוֹ הֵם מִתְפַּלְלִים אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כִּי אָדָם חוֹשֵׁב שֶׁהוּא מְדַבֵּר אֵלֵיהֶם, וְהוּא אִזּוֹ מְדַבֵּר עִמּוֹ יְתַבְרָךְ, כִּי הוּא מְלַבֵּשׁ אֶת תְּפִלָּתוֹ בְּתוֹךְ הַשִּׁיחָה וְהַדְּבוּר שְׁמַדְבֵּר עִם בְּנֵי אָדָם.

תִּאֲמִין לִי מִי שְׁמַרְגִיל אֶת עַצְמוֹ לְדַבֵּר אֶל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא טוֹעֵם טוֹעֵם גּוֹן עֵדוֹן בְּזֶה הָעוֹלָם, כִּי הוּא חֵי אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְנוֹשֵׁם אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא מְדַבֵּק אֶת עַצְמוֹ בּוֹ יְתַבְרָךְ, כִּי עַל תְּפִלָּה נֶאֱמַר (דְּבָרִים י' כ"א) "הוּא תִהְלֶתְךָ וְהוּא יִלְקֶיךָ", אֲשֶׁרֵי מִי שִׁצִּית אֶת רַבְּנוּ ז"ל וְיִקְיָם אֶת כָּל זֶה, וּמוה"ר"ן ת"ז"ל אָמַר שֶׁעוֹד יִגִּיעַ זְמַן שֶׁיְהִיָּה עֲנָן שֶׁל שִׁיחָה בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנּוֹ דָּרָךְ כְּבוֹשָׁה לְרַבִּים כְּמוֹ שֶׁהַיּוֹם פְּשׁוּט שְׂכָל בַּר יִשְׂרָאֵל מִנִּיחַ תְּפִלּוֹן.

הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת יִשְׂרָאֵל שֶׁמִּעַ בְּתַפְלָתִי שְׁאֲנִי מִבְּקֵשׁ וּמִתְפַּלֵּל בַּעֲדָךְ תְּמִיד שֶׁיְהִיָּה לָךְ הַצְּלָחָה מְרֻבָּה וּבְכָל אֲשֶׁר תִּפְנֶה תִשְׁכִּיל וְתַצְלִיחַ.

הַמֵּאֲחֵל לָךְ בְּרַכָּה וְהַצְּלָחָה מִן הַשָּׁמַיִם

לעלוני נשמת **טהר אביגיל בת עפשא ישראל** ז"ל

לזכות **ידידיה אשר ויצחק עזרא** בני **אסתר נוגה** לזיווג הגון וכל הישועות!

בנדרים פלוס:
"ידידי עיר ברסלב"
לציין בהערה:
עבור גיליון היכל מוהרא"ש

בהעברה בנקאית:
"ידידי עיר ברסלב"
בנק מרכנתיל, סניף: 725
חשבונו: 26437

השתתפו בזכות הרבים!
ניתן לתרום להפצת העלון
054-6008850

לזכות
בחורי ישיבת היכל הקודש בית אל
שיזכו להצליח מאד בישיבה הקי' להתמיד בעבודת השי"ת
תפיפה בדרך רבינו הקי' ולפצוא זיווג הגון פרהה

לזכות
בת שבע בת רות, נחמן ישראל בן רות

ההפצה בבית שמש נודבה לרפואת והצלחת
ר' שלמה ברוך בן רבקה הי"ד

לקבלת הגיליון באימייל מדי שבוע: **1@מוהראש.ישראל**